

JOSIMASZU GÓZÓ

Menjünk haza

A boldogság napról napra távolibb.
Próbálsz pontosan számon tartani az élet
minden boldog pillanatát,
noha boldognak lenni, azt mondják, csak félreértés,
tévedések árnyékában nyíló virág
egy elkoszolódott fekhely fölött,
egy tálkában, a zöltségek közt elmélyülten válogatva
egy ismeretlen istenség arcélének megsejtése.
Sok év múlt el,
mennyi felhalmozott szó, semmi más,
ennyi vagyok, úgy tűnik ezé lettem.
Az emberek, akár a mezei krizantémok,
nem figyelnek rám,
nem bíznak többé a szavakban.
Ezt a sivataghoz hasonló egyszerűséget
már nem szeretném belátni,
ha azt mondanám is, én kölcsönöztem a tüzet
az emberi civilizációnak,
talán annak sem volna semmi értelme.
Ha lehetséges lenne visszatérni,
a végsőkig kimerült lélek mélyén
egy szálfát keresve,
hogy a háborgó tengeren átkeljünk vele
a sötét égre függesztett csillagok között,
evezőt faragva belőle.
Menjünk haza,
oroszlánok és rizshalak suttogják,
élő húsukkal egymásnak feszülve, összebújva,
oda, a távoli egekbe,
menjünk haza.